

прави последно усилие да стане, но едвамъ се помръдна.

И отпусна пакъ болно главата си на ровката земя и задиша по-тежко.

Боне седна предъ нея, взе на колѣне главата ѝ, па я замилва и зацѣлува по челото.

— Не прави така, миличка! Съжали ме! Слушай, само тая нива остана. Да оремъ, да я дооремъ после почивка. . . До животъ нѣма да те впрегна. Ще порастне твоята малка Галица и ще помага на Бѣлчо. Пъкъ ти цѣлъ день ще си лежишъ въ обора и ще си преживяшъ. Децата ще ти носятъ водица съ бѣлия медникъ, всѣка сутринъ ще те чешатъ, ще ти даватъ кърмилото. . . Ти ще се оправишъ, ще оздравѣешъ и ще заякнешъ, нали миличка? Тогава Галица и Бѣлчо ще оратъ, а ти ще пасешъ на слога, ще ги гледашъ и ще имъ викашъ: работете, работете — и ще имъ се радвашъ. А вечеръ, като пусна Галица, тя ще те ближе и ще ти вика: добъръ вечеръ, стара майко! . . Стани, миличка! Стани! . . Хайде! . .

Но Сивушка се не поклати, нито отвори очитѣ си да погледне. . . Тя треперѣше като трескава.

Боне стана, отчупи коматъ хлѣбъ, посоли го и го поднесе до устата ѝ:

— На, Слабушке! Хапни си! . .

Сивушка отвори очитѣ си, погледна умилително господаря си и пакъ замижа.

Боне въздъхна отчаяно. Погледна нивата, която прѣхнѣше, погледна гората, която мълчеше, погледна Бѣлчо, който пасѣше кротко на слога, погледна слънцето, което бързаше, и видѣ, че е самичекъ въ тоя валогъ, че отъ никждѣ нѣма помощъ.

Той пакъ се обърна къмъ болната Сивушка.